

Продължава от стр.2

3. Любов

Това не е дежурният, а единствено работещият отговор!

„Затова приемайте се един друг, както и Христос ви прие, за Божията слава.“ (Рим.15:7)

„Любовта всичко премълава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.“ (1 Кор. 13:7)

Да показваме любов към хората с провокативно постмодернистично мислене и поведение.

Ако искате да разберете какво представлява истинската любов, веледайте се дълго и дълбоко в Исус.

Постмодерните хора казват, че да обичаш значи да си съгласен. Да одобряваш, даже да участваш в това, което другите правят. Но Исус не е обичал по такъв начин. „А Исус в отговор им рече: „Заблуждавате се, като не знаете писанията, нито Божията сила.“ (Мат.23:2,3)

Не казва: „И ме са прави!“

ИСУС НИКОГА НЕ ВЗЕМАА УЧАСТИЕ В ДЕЙНОСТИ, КОИТО НЕ ОДОБРЯВАА!

Исус не се съгласявал с определени практики и вярвания и, когато имал възможност, предупреждавал срещу тях. Любовта не е пасивност. Тя е отговорно отношение и отговорно поведение. Харесват ми думите на проф. Радован Бигович: „За християнското боголюбие всеки друг човек е необходимост, брат, икона Божия и най-голяма светиня.“

Да предпазваш човека от вреда - независимо дали физическа, духовна или емоционална - това е любов и отговорност. Казват, че не омразата е антоним на любовта, а безразличието.

Ако обичаш някого, няма да млчиш по въпроса за пристрастеността му към наркотиците. Нито за прекаляванията му с цигарите. Нито за небрежното му отношение към десетъка и съботното училище. Нито за грубото му и безотговорно отношение към собственото му семейство. Няма да млчиш, когато не одобряваш. Твоето безразличие ще се окаже непростимо.

Изказването на ап. Яков си остава приложимо и във времето на постмодернизъм. Яков казва:

„Прочее, ако някой знае да прави добро и го не прави, грях е нему.“ (Яков 4:17)

Тъй като и днес най-големият проблем на света не е икономически или технически, а духовен и морален, любовта остава най-добрият отговор!

Постмодерното мислене заявява: „Трябва да си съгласен с мен!“

Любовта казва: „Трябва да ти кажа истината, защото тя ще те направи свободен и силен! Истината може и да те нарани, но и ще те излекува.“

Аз вярвам, че Бог обича и хомосексуалистите. Но съгласен ли е Той с хомосексуализма?

Библията казва: „... за блудниците, мъжеложниците, търгуващите с роби, лъжците, кълнециите се с лъжа; и за всичко друго, що е противно на здравото учение...“ (1Тим.1:10).

Аз вярвам, че Бог обича и живеещите без брак. Но съгласен ли е Бог с неуваже-

нието към семейството и неговото разпадане?

4. Силни аргументи

Нека показваме колко нелогични са много днешни твърдения! Показвайте при всеки удобен случай противоречията в постмодерното мислене.

Закон на непротиворечието.

Законът за непротиворечието в логиката твърди, че две противоречащи си идеи не могат да бъдат верни едновременно. Тогава не може и Исус, и Мохамед да казват истината!

Две противоречиви неща не може да са еднакво верни, но може да са и двете погрешни! Самата Библия скромно нарича Вавилон така многото църкви с многото противоречащи на Библията доктрини.

Закон за изключеното трето.

Снегът или е бял, или не е. Втората възможност обхваща в себе си широк спектър от възможности, но трето положение не съществува. Изключено е. Така Исус или е единственият Бог, или не е изобщо Бог, но трета възможност - да е един от много равни богове, няма.

Проф. Радован Бигович казва: „Християнският Бог не е национално и племенно божество, както за съжаление мислят някои.“

Пребратните сексуални отношения или са грях, или не са. Но не може да има трета възможност. И Библията казва, че те са грях.

Да показваме на младежите и на децата си основанията за своите убеждения. Но без да размахваме пръст и да ги удряме по главата с Библията.

5. Да се молим Господ да им отвори очите.

„Но ако благовестието, което проповядваме, е покрито, то е покрито за тия, които погиват, -

за тия, невярващите, чийто ум божьт на тоя свят е заслепил, за да ги не озари светлината от славното благовестие на Христос, Който е образ на Бога.“ (2 Кор. 4:3,4)

Мотивът на застъпническата молитва е самата любов, агапе“. Застъпническата молитва извира от една загриженост. Тогава можем да се запитаме дали застъпничеството не е най-бедната област от нашия молитвен живот.

6. Да се въоръжим с огромно търпение.

Важно е да показваме каква е истината от Библията, защото ние с вас наистина не сме институцията, която би трябвало да определя кое е правилно и кое не е. И, ако трябва да бъдем честни, ще признаем, че съвсем не сме олицетворение на истината. Ние не сме, но Бог е! Можем смирено да посочваме какво казва Бог по всеки въпрос. А се възпламеняваме и осъждаме, и критикуваме, и изгаряме много лесно и бързо мостовите към другомислещите хора.

Исус посещава Закхей въпреки греховите му. Не го осъжда, не е против него. Просто му показва приемане, зачитане, любов, загриженост. Как ре-

азира Закхей? Сам повдига въпроса за греха си.

И интересно, Исус не му казва: „О, не се притеснявай. Няма нищо. Не си виновен, така се е получило, всички правят така, ти не си имал лоши намерения.“

Исус не казва: „Кой съм аз, та да ти казвам, че си грешен?“

Не, Исус казва: „Днес стана спасение на този дом; защото и този е Авраамов син. Понеже Човекият Син дойде да потърси и да спаси погиналото.“ (Лука 19:9,10)

Той се радва на видимото покаяние и корекции в поведението на Закхей.

Скъпи братя и сестри, от нас се очаква огромно търпение. Репутацията на скандалджия не помага, а само усложнява нещата и затваря пред нас вратите.

7. Евангелизиране

Постмодерните хора казват, че евангелизирането е нещо излишно и вредно. Да се съгласим ли с тях?

В никакъв случай и при никакви обстоятелства! Каква е нашата мисия? Ето как я описва ап. Павел:

свят да бъдем жизнерадостни представители на Исус Христос? Ние с вас Божият „динамит“ ли сме, или едни уморени хора с наведени рамене? Разбира се, друга тема е, че новото време изисква и нов подход. Прекалено дълго основният християнски метод на евангелизиране е бил да каним хората, когото не идват на църква, да дойдат в нея. И в това няма нищо лошо. Само дето те още по-упорито не искат да идват. Струва ми се, че Исус казва нещо съвсем друго.

„Идете, прочее, научете всичките народи и кръствайте ги в името на Отец и Сина, и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко, що съм ви заповядал; и ето, аз съм с вас през всичките дни, до свършека на века.“ (Мат. 28:19,20)

Дали вместо да ги каним, да не отидем ние да потърсим онези, чийто живот не е християнски, и да поиграем с тях, да поседим при тях, когато са болни, и да им занесем Христовото пристъствие чрез Святия Дух, Който живее в нас? А когато стане възможно - и да ги поканим, разбира се, в домовете си.

да направим всичко необходимо, та животът на земята да не се превърне в ад.“

Някога хубавите камшици за файтони били нещо скъпо и луксозно. Правели ги от специална кожа, украсявали ги със златни орнаменти и метални топчета. Много фирми се занимавали с пяхното производство. Било голям бизнес. Но постепенно автомобилите измествали файтоните и разкошните камшици ставали все по-ненужни. И на производителите им предстояло задължително да фалират, ако не преориентират своето производство към нови продукти.

Така и ние сме виртуози по правене на евангелизации от модел 1990-91 г. Само че вече и американските пастори не могат да привлекат вниманието. И ние с вас или ще „фалираме“ духовно, или сме задължени да се преориентираме съобразно новата реалност.

Цветната реклама, афишите вече не вършат работа, защото се загубват в общата шарения. Ние лепим афиши, след нас други лепят афиши върху тях, после други

групи е бъдещето.

Имаме ли приятели? Не жертви, не бройки, не клиенти на църквата, не обекти, а приятели? Постмодерните хора са много самотни. Телевизорът, дивидито и компютърът не могат да заменят живото общуване. А Исус ни е упълномощил да бъдем утешители.

„Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тия, които се намират в каквато и да било скръб, с утешата, с която и ние се утешаваме от Бога.“ (2 Кор. 1:4)

Убеден съм, че ако започнем да се сприятеляваме и с гейове, с проститутки, с тишеиджъри с по пет обеци на носа и ушите, с престъпници и да проявяваме внимание и грижа към тях, Божията любов ще стопли сърцата им. Това няма да е лесно, даже е рисковано. Но това е християнството.

Исус казва нещо много притеснително: „Който те принуди да вървиш с него една мля, иди с него дже.“ (Мат. 5:41)

Това означава да извървиш допълнителната мля!

Убеден съм, че е дошло време, в което се очаква да правим повече, отколкото сме правили досега.

Постмодернизъмът е най-голямото предизвикателство пред Христовата църква днес. Обществото вече не е само постхристиянско, а и в голяма степен антихристиянско...

Ние с вас или ще се справим с идващите трудности, или те ще се справят с нас. Очевидно като църква имаме нужда да преживеем своя нова, вътрешна, освежаваща реформа. Наричаме го пробуждане. Колко се нуждаем от едно духовно такова!

Проблемът с постмодерното време за щастие не е само наш, а и Божий. Исус Христос е обещал: „... ще съградя Своята църква; и портище на ада няма да ѝ надделят...“ (Мат.16:18)

Аз вярвам в това! Обществото е отредило мястото на църквата - да бъде в най-затъмнения ъгъл; църквата да бъде натикана някъде в ъгъла и там да си млчи. Трябва ли да се съгласим с това положение на нещата? Ако стената се руши тухла по тухла, то аз предлагам да я изграждаме отново тухла по тухла. Да градим култура. Да възпятаваме.

Нямаме добри отговори на всички въпроси. Отговорите ще търсим всички заедно в движение. А докато го правим, ще продължаваме да предлагаме истината и надеждата на един объркан и разочарован свят.

Пастор Пламен Василев Петров е роден през 1965 г. Женен е и има две деца. Служител е в Църквата на адвентистите от седмия ден от 12 г. С висше икономическо образование е и в момента прави магистратура по богословие в Православния факултет на Софийския университет. Автор е на книгата „Пластелина ли е Българската история“, в която разглежда спорните въпроси в българката история и в историята на християнството. Напоследък изследва проблемите, които донасят на църквата и обществото новото постмодерно време.